

Arrest

nr. 93 656 van 14 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VANDERHEIDEN loco advocaat M. VAN WEYENBERGE en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Isfahan en bent u Iraans staatsburger. Uw echtgenote M. N. (...) ontmoette in de lente van 1389 (Perzische tijdrekening; stemt overeen met 2011 in de Gregoriaanse tijdrekening) M. (...), een vrouw die zich bekeerd had tot het christendom. Uw echtgenote toonde hiervoor interesse en werd door M. (...) uitgenodigd naar een bijeenkomst in een huiskerk. Uw echtgenote verdiepte zich in het christendom en woonde wekelijks bijeenkomsten in de huiskerk bij. Ze sprak u tevens over haar geloof en nadat u een (financieel)

probleem kende en u zich, op aandringen van uw echtgenote, tot Jezus richtte om het op te lossen en het probleem ook daadwerkelijk opgelost raakte, besloot u zich ook tot het christendom te bekeren. U ging nooit met uw echtgenote naar de huiskerk waar uw echtgenote wekelijks ging maar de pastoor, broeder Mohamed, kwam soms bij jullie thuis op bezoek en vertelde u over het christendom. Uw interesse voor en/of uw nakende bekering tot het christendom staan evenwel los van uw asielmotieven. Op 20-4-1390 (11-7-2011) werd u door uw vriend A. S. (...) uitgenodigd naar een bijeenkomst. U wist niet wat voor bijeenkomst het zou worden maar besloot toch mee te gaan. Aangekomen in een villa in een buitenwijk van Isfahan stelde u vast dat er nog zo'n 15 mannen aanwezig waren. Een van de mannen begon een voordracht te geven waarin hij de profeet Ali vergeleek met het huidige regime. Plots vielen de autoriteiten de villa binnen en werd iedereen geboeid en gearresteerd. A. S. (...) wist u nog te zeggen dat u moest zeggen dat het uw eerste keer was. U werd gedurende 24 dagen vastgehouden en werd verschillende keren ondervraagd. Er werd u gevraagd wie uw leider was, wat jullie allemaal deden en wie jullie vanuit het buitenland steunde. Op 11-5-1390 (2-8-2011) werd u naar de strafrechtelijke rechtbank gebracht en werd u ondervraagd door een mollah. De mollah merkte op dat u een tatoeage had van een zoroastrisch teken. Hij zei u daarop dat dit binnen de islam niet geaccepteerd kon worden en u duidelijk tegen de islam was. U werd terug naar uw cel gebracht en de volgende dag werd u vrijgelaten, nadat uw vader een eigendomsakte als borg had neergelegd. Er werd u meegedeeld dat u zich op 30-5-1391 (21-8-2012) moest aanmelden bij de rechtbank voor uw zitting. U informeerde zich bij enkele advocaten, onder wie een bevriend advocaat, Dr. S. (...), over de reden van uw arrestatie en u ontdekte dat u aanwezig was geweest op een geheime bijeenkomst van de Daravishe Gonabadi. U kende niets van deze beweging maar Dr. S. (...) legde u uit dat die beweging zich sterk tegen de overheid kant en van mening is dat de religieuze leider het tegenovergestelde doet dan wat de profeet verkondigd heeft. Hierdoor is de beweging verboden in Iran. Aangezien u vreesde een jarenlange celstraf of zelfs de doodstraf te krijgen, besloot u de zitting niet af te wachten en verliet u op 25-5-1390 (16-8-2011) Isfahan met uw gezin. Via Teheran en Salmas reisden jullie illegaal naar Turkije waar jullie in een vrachtwagen stapten en op 12 september 2011 in België aankwamen. Diezelfde dag vroegen jullie asiel aan. In België vernam u van uw vader dat er tot zes maanden na jullie vertrek verschillende keren geheime agenten langs de sportclub van uw vader, waar ook u werkte, waren langs geweest. Ze vroegen naar u. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Iraans geboorteboekje (shenasnameh) evenals deze van uw echtgenote en jullie kinderen; uw Iraanse identiteitskaart, evenals de identiteitskaart van uw echtgenote; uw Iraans rijbewijs en het rijbewijs van uw echtgenote; de huwelijks- en scheidingsakte van uw eerste huwelijk; de huwelijksakte van uw tweede huwelijk; een brief van de pastoor van de kerk in Mont-sur-Marchienne waaruit blijkt dat u en uw gezin leden van de geloofsgemeenschap zijn; en verschillende Iraanse diploma's van uw echtgenote.

B. Motivering

Na een grondig onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de elementen in uw administratieve dossier stel ik vast dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gewezen te worden op verschillende opmerkelijkheden die de geloofwaardigheid van uw beweerdde problemen in Iran op de helling zetten. Zo is het hoogst merkwaardig dat A. S. (...), met wie u enkel over werk en vakantie sprak (CGVS 10-2-2012, p. 6-7), u uit het niets uitnodigde op een geheime bijeenkomst van de Daravishe Gonabadi, nochtans een verboden groepering. U vermoedde enkel dat A. S. (...), wetende dat u veel mensen kent, u had uitgenodigd in de hoop dat u zich bij de beweging zou aansluiten en u er ook al uw vrienden heen zou brengen (CGVS 10-2-2012, p. 7-8). Het is echter weinig aannemelijk dat, gelet op de Iraanse context, A. S. (...) het risico zou nemen een vreemde naar een dergelijke geheime bijeenkomst van een verboden beweging mee te nemen zonder alvorens naar diens interesse voor deze beweging en diens overtuigingen te peilen. Daarnaast is het vreemd dat u, ondanks dat u zich na uw vrijlating geïnformeerd zou hebben over deze beweging, niet kon zeggen wie de leider van de beweging is, hoe ze hun boodschap verspreiden, of het een grote beweging is, wanneer ze is ontstaan en of ze nog steeds actief is in Iran (CGVS 10-2-2012, p. 7-8). Tot slot wist u niet wat er met uw vriend A. S. (...) en met de andere gearresteerden gebeurde. U verklaarde hieromtrent enkel dat u A. S. (...) nog probeerde te bellen maar dat hij nooit opnam en dat uw vader u liet weten dat A. S. (...) 's vrouw zich sindsdien niet meer op de sportclub liet zien. Van de 15 anderen had u geen nieuws, ook niet via Dr. S. (...) (CGVS 10-2-2012, p. 3). Dat u hierover geen enkele informatie had, hoewel het hier om een element gaat dat integraal deel uitmaakt van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en

zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Bovenstaande merkwaardigheden ondermijnen danig uw geloofwaardigheid.

U beweerde op borg vrijgelaten te zijn nadat uw vader een eigendomsakte neerlegde. Uw verklaringen wat betreft het neerleggen van deze eigendomsakte stroken evenwel niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Zo stelde u dat uw vader de eigendomsakte in de rechtbank moest afgeven waarna u werd vrijgelaten. U stelde expliciet dat uw vader de akte niet terug ontving en dat hij evenmin een afgiftebewijs hiervan ontving. U wist niet of er een stempel op de eigendomsakte werd gezet of dat er iets op werd genoteerd (CGVS 13-1-2012, p. 9; 10-2-2012, p. 17). Uit de reeds geciteerde informatie blijkt evenwel dat wanneer de borg wordt bepaald er hiervan een soort proces-verbaal wordt opgemaakt dat wordt getekend door alle partijen (de rechter, de beschuldigde, in casu u, en de garant die de borgsom neerlegt, in casu uw vader) en dat zowel de garant die de borg neerlegt als de beschuldigde hiervan een kopie ontvangen. De eigendomsapapieren worden bovendien steeds teruggegeven nadat akte werd genomen in de registers van het kadaster. Deze vaststelling ondermijnt wederom de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u gearresteerd werd tijdens een geheime bijeenkomst van de Daravishe Gonabadi, blijkt tot slot tevens uit het feit dat u hier geen enkel begin van bewijs van neerlegde. Van uw arrestatie en de geplande zitting op 21-8-2012 kon u geen juridische documenten neerleggen. Er werd u tijdens het eerste gehoor gevraagd contact op te nemen met de bevriende advocaat Dr. S. (...) en tijdens het tweede gehoor bewijsstukken neer te leggen (CGVS 13-1-2012, p. 18). Tijdens uw tweede gehoor beweerde u evenwel dat uw vader en Dr. S. (...) niet aan documenten waren geraakt (CGVS 10-2-2012, p. 2-3). Er kan evenwel verwacht worden dat er, indien er een juridisch dossier tegen u bestaat, u onder borg werd vrijgelaten en geconvoceerd was op de rechtbank, hier juridische documenten (cf. supra) over moeten bestaan. Gevraagd of jullie arrestatie in de media is verschenen gaf u de eerder vreemde uitleg dat de arrestatie nooit in de media was verschenen aangezien het om een geheime bijeenkomst ging (CGVS 10-2-2012, p. 10). In de bronnen van het Commissariaat-generaal werd nergens informatie gevonden over een massale arrestatie van leden van Daravishe Gonabadi op 11 juli 2011. Nochtans verschijnen er in de (Iraanse) media wel degelijk berichten over dergelijke arrestaties.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er toe te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan uw beweerde arrestatie na het bijwonen van een geheime bijeenkomst van Daravishe Gonabadi.

Voorts dient opgemerkt te worden dat er geenszins geloof gehecht kan worden aan uw (nakende) bekering naar het christendom, waartoe u binnenkort hoopt gedoopt te worden. U stelde evenwel dat u niet omwille hiervan Iran verlaten heeft (CGVS 13-1-2012, p. 3, 4, 7). Toch kan er gewezen worden op uw uiterst gebrekkige kennis van het christendom. Zo beweerde u dat u zich tot het protestantisme heeft bekeerd. U wist evenwel niet tot welke strekking van het protestantisme en wist ook niet of er nog andere strekkingen bestonden (CGVS 10-2-2012, p. 16). U wist niet wat het Oude Testament en het Nieuwe Testament zijn en gaf toe de Bijbel nog nooit te hebben gelezen. U wist niet wie de Bijbel geschreven heeft en vroeg zich af of het, als het niet Jezus zelf was, niet een van zijn twaalf leerlingen was. Van de vier evangelisten had u nog nooit gehoord (CGVS 10-2-2012, p. 17-18). Uw echtgenote wist al evenmin wat het Oude en het Nieuwe Testament zijn en stelde ook nooit de Bijbel, waarvan ze bovendien ook niet wist wie deze geschreven heeft, te hebben gelezen (CGVS echtgenote 10-2-2012, p. 7-8). Ook over het leven van Jezus bleek uw kennis miniem. Zo meende u verkeerdelijk dat Jezus in Nazareth is geboren en dat hij ooit naar Bethlehem reisde met zijn ouders om er lessen te volgen. U meende dat Jezus' vader Jacob heette, wist niet hoe oud Jezus was toen hij stierf en wist al evenmin waar hij stierf (CGVS 10-2-2012, p. 18-19). Uw echtgenote wist al evenmin waar Jezus werd geboren of hoe oud hij is geworden (CGVS echtgenote 10-2-2012, p. 8). U wist dat Pasen een belangrijke feestdag is in het christendom, maar kon niet uitleggen waar Pasen voor staat. U wist niet welke feestdag belangrijk is binnen het protestantisme, kende geen gebeden en wist niet of er binnen het protestantisme een paus is (CGVS 10-2-2012, p. 20). U beweerde tot slot dat de pastoor van de kerk in Charleroi waar u heen gaat u gezegd heeft dat u nog moet wachten om gedoopt te worden, maar u kon niet vertellen waarop u precies moest wachten, wat er vooraf gaat aan een doopsel en hoe een doopsel precies verloopt (CGVS 10-2-2012, p. 20). Van iemand die beweert zich te interesseren voor een bepaald geloof en hoopt gedoopt te worden binnen dat geloof kan nochtans verwacht worden dat deze op elementaire/eenvoudige vragen over dat geloof kan antwoorden, hetgeen bij u geenszins het geval bleek te zijn. De geloofwaardigheid van uw intentie om zich te bekeren wordt aldus ernstig ondermijnd. Ook aan de bewering van uw echtgenote dat zij in Isfahan verschillende keren religieuze diensten in huiskerken bijwoonde en er eenmaal een huiskerk bij jullie thuis plaatsvond (CGVS 13-1-2012, p. 10; 10-2-2012, p. 3-5), kan bijgevolg geenszins geloof gehecht worden. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat zowel u als uw echtgenote verklaarden dat de Iraanse overheid niet op de hoogte is van jullie bekering tot het christendom (CGVS 10-2-2012, p. 21; CGVS echtgenote 10-2-2012,

p.9). Jullie voegden hier beiden aan toe dat jullie, in het geval van een eventuele terugkeer naar Iran, niet over jullie bekering zouden spreken (CGVS 10-2-2012, p. 20-21; CGVS echtgenote 10-2-2012, p. 8-9).

Wat tot slot uw verklaringen betreft dat tatoeages in Iran verboden zijn en dat u hierop werd aangesproken (CGVS 10-2-2012, p. 21), dient opgemerkt te worden dat uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat het risico van het dragen van tatoeages in het algemeen en het dragen van politiek of religieus getinte tatoeages in het bijzonder, niet strafbaar is en dat in de Iraanse strafwet niets vermeld staat over een verbod op tatoeages. Het louter hebben van een tatoeage die niet zichtbaar is voor de autoriteiten leidt niet tot problemen. In de geraadpleegde bronnen die berichten over Iran zowel op het gebied van mensenrechten als over de problemen van religieuze minderheden, werden geen zaken gevonden van personen die zouden zijn aangeklaagd enkel en alleen omwille van het hebben van tatoeages met religieuze of politieke symbolen. Gezien er aan uw beweerdde problemen met de Iraanse autoriteiten niet het minste geloof gehecht kan worden, heeft u ook geenszins aannemelijk gemaakt dat de autoriteiten op de hoogte zijn van uw tatoeages.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. De door u neergelegde identiteitsdocumenten van u en uw gezin bevestigen immers enkel jullie identiteit, nationaliteit en burgerlijke staat, welke in deze beslissing niet ter discussie staan. De diploma's van uw echtgenote tonen aan dat zij in Iran verschillende diploma's heeft behaald, meer niet. De brief van de pastoor van de kerk in Mont-sur-Marchienne kunnen bovenstaande bevindingen evenmin wijzigen. Zo dient een document, om bewijskrachtig te zijn, te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier geenszins het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hiertoe gaat verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde

verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Met betrekking tot de kennis over de beweging Daravishe Gonabadi waarmee verzoekende partij kennis had gemaakt tijdens een geheime bijeenkomst, stelt verwerende partij dat verzoekende partij niet kon zeggen wie de leider van de beweging is, hoe ze hun boodschap verspreiden, of het een grote beweging is, wanneer ze is ontstaan en of ze nog steeds actief is in Iran. Verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat ze, wat betreft het verspreiden van hun boodschap, wel degelijk tijdens het gehoor heeft gemeld dat de boodschap verspreid wordt via vrienden en mensen die dicht bij hen staan. Ook merkt verzoekende partij op dat ze tijdens het gehoor duidelijk heeft aangehaald dat het doel van de beweging is om de religieuze leider op non-actief te zetten en dat de beweging niet wil dat de religieuze leider bovenaan staat.

2.2.3.2. De Raad oordeelt evenwel dat vermits de beweging Daravishe Gonabadi de kern van het asielrelaas van verzoekende partij betreft, is het geen onredelijke verwachting van verwerende partij dat verzoekende partij iets meer kan vertellen over het ontstaan, de grootte en de leiders van de beweging. De vaststelling dat verzoekende partij zich niet spontaan informeerde over een organisatie die haar een dergelijk voorgehouden leed bezorgde, brengt de geloofwaardigheid van het relaas dan ook ernstig in het gedrang. Het feit dat zij op enkele vragen wel kan antwoorden, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Daarenboven treedt de Raad het standpunt van verwerende partij bij dat het onaannemelijk is dat A. S. het enorme risico nam een volstrekt vreemde voor deze organisatie, zijnde verzoekende partij, naar een geheime bijeenkomst van een verboden beweging mee te nemen, zonder dat vooraf naar haar opvattingen en naar haar interesse in de beweging gepeild zou zijn. Verzoekende partij laat deze laatste vermelde motivering ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.4.1. In verband met de vaststelling van verwerende partij dat het opmerkelijk is dat verzoekende partij geen enkel begin van bewijs voorlegt met betrekking tot haar arrestatie en haar rechtszaak wijst verzoekende partij erop dat het onmogelijk was om via haar advocaat S. desbetreffend documenten te bekomen. Haar advocaat S. had immers geen toegang tot het dossier, vermits deze verzoekende partij niet mocht verdedigen en aan verzoekende partij door de Iraanse autoriteiten een advocaat zou worden toegewezen. Volgens verzoekende partij is de motivering van verwerende partij *“van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas”* dan ook op niets gefundeerd.

2.2.4.2. De Raad benadrukt nogmaals dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielrelaas van verzoekende partij betreffen – immers heeft verzoekende partij haar land verlaten omwille van de arrestatie naar aanleiding van haar aanwezigheid op een geheime bijeenkomst van de Daravishe Gonabadi en werd naar aanleiding hiervan een rechtszaak tegen haar aanhangig gemaakt – is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat verzoekende partij een ernstige inspanning onderneemt om de nodige stavingstukken te verzamelen. Daar waar verzoekende partij stelt dat haar advocaat S. geen toegang heeft tot het dossier, merkt de Raad op dat haar advocaat S. daarentegen wel de reden wist waarom verzoekende partij gearresteerd werd, met name omdat ze zich bevond op een geheime bijeenkomst van de Daravishe Gonabadi. Door de Raad kan dan ook niet worden aangenomen dat het enerzijds voor haar advocaat S. blijkbaar wel mogelijk is om bepaalde informatie betreffende de arrestatie van verzoekende partij te verkrijgen, maar dat hij er anderzijds niet in slaagt documenten te verkrijgen die de arrestatie van of de rechtszaak tegen verzoekende partij zouden kunnen bewijzen. De Raad merkt bovendien op dat het verzamelen van de nodige stavingstukken niet alleen mogelijk is via haar advocaat, maar ook bijvoorbeeld via familieleden, waarbij vooral verwezen wordt naar de documenten aangaande de desbetreffende borgstelling of oproepingen om zich op de rechtbank aan te melden.

Daarnaast wijst de Raad erop dat verzoekende partij evenmin informatie uit de media aanbrengt, waarin melding wordt gemaakt van de arrestaties tijdens het binnenvallen op een geheime bijeenkomst van de Daravishe Gonabadi. Tijdens het gehoor verklaarde verzoekende partij hieromtrent dat de arrestaties

volgens haar niet in de media waren gekomen omdat het ging om een geheime bijeenkomst, en dat dit gecensureerd werd. Uit de landeninformatie blijkt echter dat er wel degelijk berichten in de media verschijnen over arrestaties van leden van de beweging Daravishe Gonabadi (administratief dossier, stuk 23, landeninformatie). Gezien het feit dat het een massale arrestatie betrof van maar liefst zeventien personen (verzoekende partij, haar vriend A. S. en vijftien anderen), lijkt het de Raad uiterst onwaarschijnlijk dat deze arrestaties, indien zij zouden hebben plaatsgehad, *quod non*, niet in de media zouden zijn gekomen.

Ten slotte stelt de Raad vast, voor wat betreft het aanbrengen van een bewijs van de vrijlating onder borg, dat uit de landeninformatie blijkt dat er bij de betaling van de borg een proces-verbaal wordt opgemaakt, dat vervolgens door alle partijen wordt ondertekend: de rechter, de beschuldigde en de garant die de borgsom neerlegt. Bovendien ontvangt elk van de deze partijen een kopie van dit document (administratief dossier, stuk 23, landeninformatie, CEDOCA-antwoorddocument d.d. 15/04/2009 met als referentienummer IR2009-012w, p. 2). Het is dan ook volstrekt onaannemelijk dat verzoekende partij na haar vrijlating onder borg niet in het bezit zou zijn van een kopie van dit proces-verbaal. Daarenboven laat verzoekende partij eveneens de motivering betreffende haar onjuiste verklaring over de wijze van de borgstelling ongemoeid waardoor ook deze motivering als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.5. Betreffende de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij onwetend was over wat er met haar vriend A. S. was gebeurd na de arrestatie, beperkt het verweer van verzoekende partij zich tot het herhalen van haar verklaringen (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 10/02/2012, p. 10), met name dat zij nog geprobeerd had A. S. te bellen, maar dat hij nooit opnam en dat de vader van verzoekende partij aan haar had laten weten dat de vrouw van A. S. zich sindsdien niet meer op de sportclub liet zien. Ook betreffende de vijftien anderen herhaalt verzoekende partij dat ze hiervan geen nieuws heeft, omdat zij hen niet kende. De Raad merkt op dat het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. De Raad wijst erop dat, zoals verwerende partij terecht opmerkt in haar nota met opmerkingen, van verzoekende partij minstens mag worden verwacht dat zij iets kan vertellen over wat er met hen nadien gebeurd is en dat zij zich blijvend inspant om via alle mogelijke kanalen (familie, vrienden, kennissen, collega's, ...) informatie over hen te bekomen, aangezien deze gegevens haar toelaten een juiste inschatting te maken van de evolutie van haar eigen toestand in haar land van herkomst.

2.2.6.1. Daar waar verwerende partij vaststelt dat verzoekende partij een uiterst gebrekkige kennis heeft van het christendom waardoor de geloofwaardigheid van de intentie van verzoekende partij om zich te bekeren tot het christendom ernstig ondermijnd wordt, benadrukt verzoekende partij dat ze, ondanks dat ze pas tijdens de laatste periode van haar verblijf in haar thuisland in aanraking was gekomen met het christendom, wel wist dat Jezus 12 leerlingen had, waaronder Judas, Johannes, Jacob en Petrus; dat Jezus 2012 jaar geleden is geboren; dat Jezus werd gekruisigd; dat de vader van Jezus een timmerman was; dat Jezus werd gedoopt door Johannes; dat Jezus werd verraden door Judas; dat Herodes koning was; dat er de keuze werd gelaten tussen Jezus en Barabbas en dat ze het verhaal van de zondares en de steen kende. Verzoekende partij meent dat verwerende partij subjectief is geweest en enkel heeft weergegeven wat verzoekende partij niet wist en heeft verzwegen wat verzoekende partij wel wist.

2.2.6.2. Voor wat betreft de motivering aangaande de bekering tot het christendom wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers stellen verzoekende partij en haar echtgenote uitdrukkelijk dat hun bekering in Iran tot het christendom geen asielmotief betreft en deze bekering niets te maken heeft met hun asielaanvraag (administratief dossier, stuk 10, gehoor Z. A. van 13 januari 2012, p. 3, 4 en 7; stuk 11, gehoor M. N. van 13 januari 2012, p. 10 en 11).

2.2.7. Voormelde flagrante onwetendheden, onjuistheden, onaannemelijkheden en ontstentenis van bewijs betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen terecht enig geloof te hechten aan dit relaas en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.8. Inzake het verwijt dat de bestreden beslissing geen afdoende motivering zou bevatten omtrent de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden opgemerkt dat uit deze beslissing duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing besloot tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT